

[Guldberg.]

lejlighed, den selv ejer, hvis man inden for den pågældende kommune sætter de midlertidige restriktioner og hele den midlertidige huslejelovgivning ud af kraft. Giver dette ikke anledning til nogle juridiske overvejelser i justitsministeriet med hensyn til de erstatningsforpligtelser, der kan ligge i denne sag?

Jeg vil også gerne sige, at allerede efter det kun korte forarbejde, vi ifølge sagens natur har kunnet gøre med disse lovforslag, forekommer det os, at det vil være meget svært at sige på forhånd — og jeg vil gerne høre, om justitsministeren vil sige det — at det ikke kunne tænkes, at der kan opstilles eksempler på, at folk, der har købt en ejerlejlighed og bliver afskåret i henhold til denne lovgivning, kan kræve erstatning — og da ganske særlig hvis denne dispensationsbeføjelse ikke er en fri dispensationsbeføjelse. Ganske bortset fra at vi selvfølgelig ikke vil medvirke, mener jeg, at det må være ganske klart, at i så fald skal man under udvalgsarbejdet sørge for, at loven kommer til at tage højde for dette. Det vil vi gerne allerede nu, hvis det er muligt, høre lidt nærmere om fra justitsministeren.

Forslaget om rentesikringsordningens forlængelse har jeg allerede udtalt mig mere generelt om i forbindelse med omtalen af, på hvilken måde man nu støtter det nyere boligbyggeri. Men jeg vil gerne føje til, at der også, hvad man her ligesom lukker øjnene for, forekommer andet end de rent akutte vanskeligheder inden for det kartel, som bl. a. boligselskaberne i realiteten danner på dette område, nemlig hvordan vil man komme ud af det nogen sinde?

Her er tale om en forlængelse. Nu taler man om en form for afvikling ved at formindske den rente, hvorudfra det beregnes, fra 6½ til 5½ pct. Hvordan kan man forestille sig at det vil hjælpe de sociale boligselskaber på nuværende tidspunkt at true med udløb af den rentesikringsordning, som lå i boligforliget, og som vi dengang var enige om? Vi viste imødekommethed med rentelåneordningen, hvormed vi, om end også med visse betænkeligheder, ledte efter en eller anden mellemordning, som gjorde det muligt at afvikle rentesikringsordningen uden at lave et pludseligt og meget ubehageligt stop for de sociale boligselskaber. Nu

afviser socialdemokratiet en sådan overgangsordning og mellemløsning og vil i stedet for forstærke og udvide rentesikringsordningen. Jeg vil meget gerne spørge boligministeren, om han overhovedet ikke har gjort sig nogen tanker om, hvordan man nogen sinde vil kunne komme ud af dette system.

Til sidst kun et par bemærkninger om de videre forhandlinger og om det mere generelle. Boligministeren har i sin fremsættelse nævnt, at han gerne så, at man nu påbejndte nogle forhandlinger på, har jeg forstået, en lidt bredere og fordomsfri basis, formentlig mellem interesserede parter og organisationer inden for byggeriet og boligområdet i det hele taget og de politiske partier. Vi er fra venstres side altid parat til en fordomsfri drøftelse, og det skal vi også være under behandlingen af disse ting i boligudvalget. Men jeg vil nok sige, at hvis det første udspil fra boligministeren er så ensidigt og så koncentreret om at klare noget, der ikke direkte er af interesse for de mennesker, der er i klemme af urimeligheden på boligmarkedet, men for bygherrerne, synes jeg ikke, det er nogen god eller lovende optakt til en bredere drøftelse. Jeg håber, at boligministeren under det arbejde, der nu skal foregå i udvalget, og hvor han ikke skal forvente megen sympati fra venstres side for indholdet af disse forslag, vil være indstillet på en reel forhandling. Vi ved jo alle, at der er uløste problemer, som er svære at løse, og derfor bør vi, inden vi nu ved hjælp af disse lovforslag låser nogle principper fast, have lejlighed til en overvejelse af hele boligproblemet på lidt længere sigt i håb om, at ikke alt skal være bundet til at skulle gøres netop på den af boligministeren her anviste måde, som vi i hvert fald ikke betragter som noget godt grundlag.

Dahlgaard: Det boligpolitiske forlig i 1966 var som alle den slags ting et kompromis, der udmøntede, hvad man på daværende tidspunkt kunne blive enig om. Intet af de fire partier, der deltog i forliget, fik alle sine synspunkter imødekommet; hver især måtte de sluge en hel del ting, som de gerne havde set anderledes. Det samme har utvivlsomt været tilfældet ved de ændringer i boliglovgivningen, som er sket i de senere år, uanset om det var flere eller færre partier, der